

**УХВАЛА
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Пархоменка Артема Олексійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 22 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“

Київ
26 листопада 2025 року
№ 224-3(I)/2025

Справа № 3-197/2025(396/25)

Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Петришина Олександра Віталійовича – головуєчого,
Кичуна Віктора Івановича,
Олійник Алли Сергіївни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Пархоменка Артема Олексійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 22 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Олійник А.С. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Пархоменко А.О. із клопотанням перевірити на відповідність частинам другій, третій статті 22,

статті 55 Конституції України (конституційність) статтю 22 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–ХІІ зі змінами (далі – Закон).

Згідно зі статтею 22 Закону „рішення підприємств, установ і організацій, які надають пільги, можуть бути оскаржені до районної державної адміністрації, виконавчого комітету міської ради або до районного (міського) суду“ (частина перша); „ветерани війни та члени сімей загиблих (померлих) ветеранів війни, члени сімей загиблих (померлих) Захисників і Захисниць України отримують безоплатну правничу допомогу щодо питань, пов’язаних з їх соціальним захистом, а також звільняються від судових витрат, пов’язаних з розглядом таких питань“ (частина друга).

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів убачається таке.

У червні 2025 року Пархоменко А.О. звернувся до суду з позовом до виконавчого комітету Шевченківської районної у місті Полтаві ради про визнання бездіяльності протиправною та зобов’язання вчинити певні дії.

Полтавський окружний адміністративний суд ухвалою від 2 липня 2025 року, яку залишено без змін постановою Другого апеляційного адміністративного суду від 8 вересня 2025 року, відмовив у відкритті провадження.

Відмовляючи у задоволенні позову, суд першої інстанції керувався тим, що „поданий до суду позов стосується захисту майнових прав дитини і пов’язаний із сімейними правовідносинами, що виключає можливість розгляду цієї справи за правилами адміністративного судочинства. Розгляд даного спору віднесено до юрисдикції місцевого загального суду за правилами цивільного судочинства“.

У вересні 2025 року Пархоменко А.О. звернувся до Верховного Суду з касаційною скаргою на ухвалу Полтавського окружного адміністративного

суду від 2 липня 2025 року та постанову Другого апеляційного адміністративного суду від 8 вересня 2025 року.

Верховний Суд ухвалою від 17 вересня 2025 року залишив касаційну скаргу без руху та надав Пархоменку А.О. десятиденний строк для усунення недоліків, пов'язаних із несплатою судового збору.

Верховний Суд, залишаючи касаційну скаргу Пархоменка А.О. без руху, керувався тим, що Велика Палата Верховного Суду в постанові від 12 лютого 2020 року у справі № 545/1149/17 зазначила, що, „вирішуючи питання про стягнення судового збору з особи, яка має статус учасника бойових дій (прирівняної до нього особи), для правильного застосування норм пункту 13 частини першої статті 5 Закону № 3674-VI суд має враховувати предмет та підстави позову; перевіряти, чи стосується така справа захисту прав цих осіб з урахуванням положень статей 12, 22 Закону № 3551-XII“.

Пархоменко А.О. 21 вересня 2025 року надіслав до Верховного Суду заяву про звільнення від сплати судового збору, стверджуючи, що він має бути звільнений від сплати судового збору як учасник бойових дій.

Верховний Суд ухвалою від 6 жовтня 2025 року повернув Пархоменку А.О. касаційну скаргу з тих підстав, що він не сплатив судовий збір за її подання, а в заяві про звільнення від сплати судового збору зазначив ті самі підстави звільнення від сплати судового збору, яким Верховний Суд дав оцінку в ухвалі про залишення касаційної скарги без руху.

2.1. Обґрунтовуючи твердження щодо невідповідності Конституції України оспорюваних приписів Закону, суб'єкт права на конституційну скаргу зазначає, що відповідно до пункту 13 частини першої статті 5 Закону України „Про судовий збір“ від сплати судового збору під час розгляду справи в усіх судових інстанціях звільняються учасники бойових дій, постраждалі учасники

Революції Гідності, Герої України – у справах, пов'язаних із порушенням їхніх прав, проте коло прав, що підлягають судовому захисту, не обмежено.

Пархоменко А.О. наголошує, що стаття 22 Закону „значно звужує коло прав, наданих громадянину статтями 22, 55 Конституції України“, пунктом 13 частини першої статті 5 Закону України „Про судовий збір“.

На підтвердження своїх доводів суб'єкт права на конституційну скаргу посилається на окремі приписи Конституції України, Закону, судову практику Великої Палати Верховного Суду та судові рішення у своїй справі.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України керується таким.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

З аналізу конституційної скарги вбачається, що Пархоменко А.О., стверджуючи про неконституційність статті 22 Закону, обмежився цитуванням приписів Конституції України, законів України та фактично висловив незгоду із судовими рішеннями у своїй справі й застосуванням судом касаційної інстанції у цій справі оспорюваних приписів Закону у взаємозв'язку з іншими законодавчими приписами, які визначають пільги щодо сплати судового збору.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що цитування Конституції України, наведення змісту законів України без аргументації

невідповідності Конституції України оспорюваних норм закону України не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності [ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 24 травня 2018 року № 23-у/2018, від 24 травня 2018 року № 24-у/2018, від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018], а також наголошував на тому, що „незгода з судовим рішенням у конкретній справі не є підставою для перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень)“ [ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 24 червня 2019 року № 40-у(II)/2019, від 23 лютого 2022 року № 5-у(II)/2022].

Із наведеного вбачається, що Пархоменко А.О. не обґрунтував тверджень щодо неконституційності статті 22 Закону, а отже, не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Третя колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

п о с т а н о в и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Пархоменка Артема Олексійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 22 Закону України

„Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–ХІІ зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Першого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ТРЕТЯ КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**